

Arrest

nr. 214 456 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37 bus 12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Pejë, Kosovo. Op 15 september 1999 diende u een eerste asielaanvraag in enkele maanden nadat u Kosovo tijdens de oorlog had verlaten. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd uw aanvraag op 31 oktober 2000 onontvankelijk verklaard. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing en keerde terug naar Titograd (Podgorica; Montenegro), waar de familie van uw levensgezellin verbleef. Door de slechte levensomstandigheden aldaar vertrok u opnieuw naar België. Op 4 april 2001 diende u een tweede asielaanvraag in, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 april 2001 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Op 17 mei 2001 bevestigde ik de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 3 juni 2001 diende u tevergeefs een asielaanvraag in in Duitsland. Op 15 april 2002 vroeg u voor de derde maal asiel aan in België. Opnieuw

werd uw aanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken en in beroep door mij bevestigd op 24 juli 2002. Na deze weigeringsbeslissing bleef u ongeveer een jaar illegaal in België wonen. U keerde in de zomer van 2003 naar Kosovo terug. Omdat jullie er opnieuw problemen kenden, verlieten jullie Kosovo opnieuw en op 13 november 2003 dienden u en uw partner een vierde asielaanvraag in. Hierin werd door mij opnieuw een weigeringsbeslissing genomen, omdat er aan uw beweerde terugkeer naar Kosovo niet het minste geloof kon worden gehecht. Op basis van de niet-terugleidingsclausule, die aan uw weigeringsbeslissing genomen in het kader van uw vierde asielaanvraag werd toegevoegd, kende de Dienst Vreemdelingenzaken u op 26 februari 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toe. Op 3 maart 2011 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen voor een gevangenisstraf van 18 maanden (waarvan de tenuitvoerlegging uitgesteld werd voor een periode van 5 jaar) voor meerdere feiten van diefstal en poging tot diefstal. U werd vervolgens op 18 maart 2013 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal door middel van braak. Op 30 juni 2016 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris mij verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Bij uw daaropvolgend gehoor op het Commissariaat-generaal op 13 september 2016 gaf u aan dat u niet naar Kosovo kan terugkeren omdat u de Albanezen uit uw regio vreest die u zouden betichten van collaboratie met de Serviërs. Tijdens uw verblijf in de gevangenis in België kwam u immers al in aanraking met Albanezen die u herkenden omdat ze vlakbij u in Kosovo woonden en die u hierom fysiek aanpakten. Voorts gaf u aan dat u al geruime tijd in België verblijft – al uw kinderen werden hier geboren –, dat u na uw vrijlating onder elektronisch toezicht een arbeidscontract had en dat u ernstige medische problemen heeft. Tijdens uw gehoor op 13 september 2016 legden zowel u als uw advocate de volgende documenten neer: verschillende stukken ter staving van uw penitentiaire historiek en uw vrijlating onder elektronisch toezicht, waaruit onder meer blijkt dat u sinds uw vrijlating geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd; twee documenten in het kader van uw ondersteuningsplan opgesteld door de Dienst Ondersteuningsplan (DOP) van de provincie Antwerpen; verschillende documenten ter staving van uw zoektocht naar een job en uw huidige professionele activiteiten; een certificaat ter staving van uw deelname aan de cursus 'beginnend lezen en schrijven' in de gevangenis van Tilburg; een beschikking van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen in verband met uw collectieve schuldenregeling; en verschillende medische stukken ter staving van uw medische problematiek.

Op 28 september 2016 werd uw subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal ingetrokken. Op 27 februari 2017 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd, omdat de Raad vaststelde dat de vonnissen, waarnaar het Commissariaat-generaal in zijn intrekingsbeslissing verwezen had en op basis waarvan geoordeeld werd dat u zowel op 3 maart 2011 als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet, in het administratief dossier ontbraken.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 26 februari 2007 de status van subsidiaire beschermde werd toegekend, heden dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald de vonnissen van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 3 maart 2011 en van 18 maart 2013.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de kracht van gewijsde gegane vonnissen van 3 maart 2011 en 18 maart 2013.

Uit het vonnis van 3 maart 2011 blijkt dat u wegens meerdere feiten van diefstal (en poging tot diefstal) veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden (waarvan de tenuitvoerlegging uitgesteld werd voor een periode van 5 jaar met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van negen maanden). De rechter oordeelde: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. De omvang van de feiten en de wijze waarop de feiten hebben plaatsgevonden wijst ook op het georganiseerd karakter ervan. Beklaagde is bovendien niet aan zijn proefstuk toe. Hij werd in het verleden correctioneel veroordeeld voor vermogensmisdrijven. Hij schijnt hieruit geen lessen te hebben getrokken."

Uit het vonnis van 18 maart 2013 blijkt dat u veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal door middel van braak. Uw verzoek een werkstraf op te leggen werd afgewezen omdat de strafrechter van oordeel was dat dat niet van aard zou zijn om u de ernst van de gepleegde feiten te doen inzien.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u zowel op 3 maart 2011 als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 13 september 2016 gehoord voor het Commissariaat-generaal. De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Betreffende uw langdurig verblijf in België – al uw kinderen zijn hier geboren –, betreffende uw wens om hier te blijven wonen onder meer omdat u hier geïntegreerd bent – u heeft werk, u neemt deel aan een ondersteuningsprogramma, u betaalt uw schulden af en legde ter staving hiervan verschillende documenten neer – (CGVS 13 september 2016, p. 2-4) en betreffende uw door verschillende documenten gestaafde medische problemen – u heeft in België in het verleden kanker gehad en u moet binnenkort nogmaals geopereerd worden (CGVS 13 september 2016, p. 2-3) – kan worden opgemerkt dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat u zowel op 3 maart 2011, als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of het misdrijf waarvoor u veroordeeld bent een ernstig misdrijf betreft. De kwalificatie van de door u gepleegde feiten als ernstig en de veroordeling door een Belgische rechtbank wordt door u echter niet betwist.

Hetzelfde geldt voor het gegeven dat aan u een gunstig advies voor elektronisch toezicht werd toegekend en dat er geen indicaties zijn dat u sinds uw vrijlating uit de gevangenis nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd, zoals uit de door u en uw advocaat neergelegde stukken uitvoerig blijkt. Elektronisch toezicht betreft bovendien een gunstmaatregel waar Belgische gedetineerden van kunnen genieten en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensemuren. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit het loutere feit dat u onder elektronisch toezicht staat kan overigens niet worden afgeleid dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. U staat immers nog steeds onder de strikte controle van de overheid.

U verklaarde tot slot nog steeds niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat u vreest bij terugkeer naar Kosovo door de Albanese meerderheid aangepakt te zullen worden. U bent immers Rom (CGVS 13 september 2016, p. 2). Dit gegeven op zich werpt echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd in België voor een ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband blijkt vooreerst uit uw verklaringen dat u uit Pejë, Kosovo, afkomstig bent en dat u Kosovo tijdens de oorlog in 1999 heeft verlaten; uit uw verklaringen blijkt tevens dat u in Kosovo over een licna karta (identiteitskaart) en een paspoort beschikte waardoor u bij uw vertrek logischerwijs Joegoslavisch staatsburger was (CGVS 3 mei 2001 2e AA, p. 4; p. 9). Uit de Kosovaarse nationaliteitswetgeving blijkt dat alle personen die op 1 januari 1998 Joegoslavische staatsburgers waren en op die dag in Kosovo gedomicilieerd waren, zoals voor u het geval was, het Kosovaars staatsburgerschap kunnen verkrijgen. Bijgevolg blijkt uit niets dat u niet over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken of, na het ondernemen van de nodige administratieve demarches, hierover zou kunnen beschikken. Dit wordt bevestigd door het feit dat u in het kader van uw vierde asielaanvraag een UNMIK-geboorteakte kon neerleggen.

U gaf aan dat u niet naar Kosovo kan terugkeren uit vrees voor Albanezen die u, ondanks dat u persoonlijk niet voor de Serviërs heeft gewerkt, zouden betichten van collaboratie met de Serviërs. Dat u bij terugkeer naar Kosovo nog steeds in gevaar zou zijn, leidde u onder meer af uit een veiligheidsincident in de gevangenis van Hoogstraten. U werd er door verschillende Albanezen, die u vanuit Kosovo kenden, in de gevangenis geslagen (CGVS 13 september 2016, p. 3-5). Naast het feit dat het eerder bevreesdend overkomt dat deze Albanezen u al in Kosovo gekend zouden hebben aangezien u niet eens hun namen kende (CGVS 13 september 2016, p. 5), kan er, wat uw vrees betreft,

allereerst gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn en dat RAE in het algemeen niet langer door de Albanese meerderheid van collaboratie met de Serviërs worden beschuldigd. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Deze informatie wordt overigens bevestigd door de houding van uw broer G. (...). Uit uw verklaringen blijkt immers dat hij (weliswaar heel kortstondig) op vakantie naar Kosovo is teruggekeerd (CGVS 13 september 2016, p. 5).

Voorts blijkt uit niets dat u, indien er toch een veiligheidsincident zou plaatsvinden, naar aanleiding van deze eventuele toekomstige (veiligheids)problemen met Albanen bij terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige beschermingsmogelijkheden. U verklaarde tijdens uw gehoor d.d. 13 september 2016 weliswaar dat het geen zin had om in Kosovo bij de politie klacht in te dienen omdat de Kosovaarse politie Roma haat (CGVS 13 september 2016, p. 4). Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2016 op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid tot arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Betreffende uw opmerking dat het moeilijk zou zijn om een huis of appartement in Kosovo te huren, omdat uw financiële mogelijkheden beperkt zijn en omdat er in Kosovo geen werk is (CGVS 13 september 2016, p. 5), kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op het feit dat, naast het feit dat uw schoonfamilie in Kosovo woont (CGVS 13 september 2016, p. 5), waardoor u in Kosovo nog over een sociaal netwerk beschikt, heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van

Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter, 62, 74/13 en 74/14 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 4.3, c) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het KB van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de motiveringsplicht, de medewerkingsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3, punt 7 van richtlijn 2008/115/EG.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en verwijst daarbij naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker had verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een evenredigheidstoets moeten doen. Dit werd onvoldoende gedaan. Er werd te weinig rekening gehouden met verzoekers medische situatie, met zijn gezinstoestand, met zijn economische en sociale omstandigheden, met zijn mate van verankering en integratie en met zijn persoonlijke gedrag in België. Verweerder steunt enkel op verzoekers strafbare verleden. Inzake de schending van de openbare orde in het verleden, betuigt verzoeker zijn spijt. Zijn vroegere veroordelingen mogen echter niet worden in acht genomen ter beoordeling van het actuele gevaar dat hij vormt. De feiten dateren van 2012 en 2013. Dit zou strijdig zijn met de huidige situatie en de huidige stukken in het dossier.

Verzoeker leidt uit de beschikbare stukken af dat hij zijn leven en ingesteldheid heeft verbeterd. Hij wijst op zijn werk en zijn collectieve schuldenregeling.

Ook over zijn medische situatie wordt volgens verzoeker niet voldoende gemotiveerd.

Verder blijkt uit de stukken van het Openbaar Ministerie, meer bepaald de stukken in verband met zijn verzoek om voorwaardelijke invrijheidsstelling, dat verzoeker een zwakke persoon is op het vlak van gezondheid en intelligentie. Verder wordt hierin gesteld dat verzoeker op zoek was naar werk en dat de gevangenis gelet op de niet te zware feiten en verzoekers ingesteldheid niet langer de juiste plaats was en dat een elektronisch toezicht een meerwaarde zou bieden voor zijn herintegratie. Ook werd er aangeraden om financiële begeleiding op te starten. Verzoeker wijst vervolgens op de inhoud van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank. Hierin wordt zijn situatie bondig uiteengezet en wordt besloten dat zijn strafrechtelijke situatie in de hand is gewerkt door een aantal inbreuken op de

verkeerswetgeving. Het is duidelijk dat de rechtbank verzoeker nog een kans wilt geven en hem wel steunt in zijn herintegratie in de maatschappij. Ook blijkt uit de beslissing van de rechtbank dat verzoeker een traumatisch verleden heeft gekend omwille van de oorlog in Kosovo en daarom een overlevingsmentaliteit heeft ontwikkeld. Verweerder houdt volgens verzoeker met dit alles ten onrechte geheel geen rekening en motiveert hierover niet afdoende. Nochtans zijn er genoeg elementen voorhanden die het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

Verweerder houdt volgens verzoeker eveneens ten onrechte geen rekening met de buitengewone omstandigheden die in zijn hoofde een verder verblijf in België rechtvaardigen. Verzoeker vormt in België een stabiel gezin met zijn partner en zeven kinderen. Hij verblijft reeds sedert 2007 in België, kreeg de status van subsidiaire bescherming en keerde omwille van de precaire situatie en zijn gegronde vrees voor vervolging nooit terug naar zijn land van herkomst. Verzoeker wijst daarnaast andermaal op zijn persoonlijke verbetering en ingesteldheid.

Volgens verzoeker vormt een strafrechtelijke veroordeling, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering voor een regularisatie of verblijf indien de feiten dateren van lang geleden. Verzoeker wijst op een arrest van de Raad van in 2009 omtrent het begrip openbare orde.

Verzoeker stelt dat het gelet op zijn reeds meermaals belichte persoonlijke omstandigheden niet rechtvaardig zou zijn om hem terug te leiden naar zijn land van herkomst. Hij wijst opnieuw op zijn gezinsleven, zijn verbetering en zijn integratie en hij betoogt dat in zijn hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent de zorgvuldigheidsplicht en stelt dat verweerder bij de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus rekening had moeten houden met zijn gezinssituatie, zijn familiale situatie en het hoger belang van zijn kinderen. Verzoeker geeft in deze een uiteenzetting aan de hand van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een aantal verdragsrechtelijke bepalingen schendt. Andermaal wijst hij daarbij op het hoger belang van het kind, zijn gezinsleven en zijn gezondheidstoestand. Verzoeker wijst in deze op artikel 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 4, 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze hoger bepalingen moeten volgens verzoeker primeren op de Vreemdelingenwet. Verweerder nam weliswaar een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus maar voerde geen diepgaande analyse uit omtrent verzoekers gezinssituatie en medische situatie. Verweerder maakt hiervan melding doch motiveert hierover niet. De wet stelt nochtans expliciet dat *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde”* rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Dit is niet gebeurd.

Verzoeker kan uit de stukken in het dossier verder niet opmaken dat zijn vrees ten aanzien van de Albanezen in zijn regio ongegrond is.

Verweerder diende bij het nemen van de bestreden beslissing een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijdering met artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst in deze op artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet en de Memorie van Toelichting. Verzoeker stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing geen advies geeft over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker gevolgen heeft voor zijn gezinsleden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoeker, ten onrechte, als alleenstaande man beschouwt.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een aantal stukken betreffende zijn gezinssamenstelling, zijn gezondheidstoestand, zijn tewerkstelling, zijn collectieve schuldenregeling en zijn strafuitvoering bij het verzoekschrift (bijlagen 2, 4-11).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming

kunnen worden erkend, zou (kunnen) zijn geschonden door de bestreden beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van dit artikel wordt aldus niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoeker doet verder een foutieve lezing van de Vreemdelingenwet waar hij beweert dat artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet *in casu* en aan verweerder de verplichting zou opleggen om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van (de gevolgen van) een verwijdering met artikel 3 EVRM, en dit dan nog in hoofde van zijn gezinsleden.

Artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.”

Verzoeker duidt voor het overige op generlei wijze hoe voormeld artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel, nog daargelaten dat verzoeker deze niet concreet uitwerkt, niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing die dateert van 17 maart 2017.

3.4. De artikelen 74/13, 74/14 en 74/17 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op het nemen van een beslissing tot verwijdering door de minister of zijn gemachtigde, op de termijn die in de beslissing tot verwijdering wordt bepaald en op de tijdelijke uitstelling van de uitvoering van de beslissing tot verwijdering. De bestreden beslissing gaat uit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en behelst geen beslissing tot verwijdering. Hoe de voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden kunnen zijn, kan dan ook niet worden ingezien.

3.5. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep verder geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgung. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet terecht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Om deze reden worden artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest *in casu* niet dienstig aangevoerd.

3.6. Om diezelfde reden worden artikel 8 van het EVRM en 7 van het Handvest in het kader van huidige beroepsprocedure niet dienstig aangevoerd.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming en van onderhavige beroepsprocedure er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen. Wat wel het voorwerp vormt van voorliggend beroep, is de vraag of te dezen aan de voorwaarden voor de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus is voldaan. Dat verzoekers gezinsleven zich in België situeert, staat er daarbij geenszins aan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1°.

3.7. Evenmin verhindert de algemene bepaling dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen bij alle handelingen betreffende kinderen, voorzien in artikel 24 van het Handvest, de toepassing van voormeld wetsartikel.

Hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om in hoofde van verzoeker, louter omdat diens kinderen in België vertoeven, enige conclusie te trekken omtrent de toekenning of intrekking van een beschermingsstatus. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan immers geenszins afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede voor de opheffing en intrekking van deze statussen.

3.8. Ook het feit dat verzoeker bepaalde medische problemen kent, staat er geenszins aan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Zo verzoeker van oordeel is dat zijn medische situatie van zulke aard is dat deze zou nopen tot de toekenning van een verblijfsstatus of een beletsel zou vormen voor een al dan niet gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich voor de beoordeling van deze elementen dient te richten tot de geëigende procedure, voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.9. In zoverre verzoeker daarnaast, daarbij onder meer verwijzend naar de hoger besproken omstandigheden van zijn gezinsleven, zijn kinderen en zijn gezondheidstoestand maar ook naar elementen zoals zijn verblijf, verankering, tewerkstelling, gedrag, instelling, sociale en economische situatie en mate van inburgering in België, een betoog voert omtrent het gegeven dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn die zich verzetten tegen een verwijdering of terugleiding naar zijn land van herkomst en erop alludeert dat deze omstandigheden in zijn hoofde moeten leiden tot een regularisatie of verblijf, dient nogmaals te worden herhaald dat de bestreden beslissing zulke beslissing tot verwijdering of terugleiding niet behelst en dat de Raad zich heden evenmin uitspreekt over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel.

Voor wat de beoordeling van deze elementen betreft, dient verzoeker zich derhalve te richten tot de geëigende procedure. Dit is, zoals hij overigens zelf duidelijk te kennen geeft in het verzoekschrift, de procedure voorzien bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Geen van de voormelde omstandigheden, staat er echter aan in de weg dat, zo aan de voorwaarden dienaangaande is voldaan, er wordt besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.10. Artikel 3, 7° van de Richtlijn 2008/115/EG definieert wat voor de toepassing van deze richtlijn verstaan wordt onder 'risico op onderduiken'. Dat of op welke wijze deze bepaling door de heden aangevochten beslissing zou (kunnen) zijn geschonden, wordt door verzoeker in het geheel niet aangetoond. Ook deze schending wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

3.11. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.12. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in het onderhavige geschil enkel toe na te gaan of te dezen is voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.13. Hoe of waarom de medewerkingsplicht, die daarenboven in beginsel berust bij verzoeker zelf, door verweerder zou (kunnen) zijn geschonden, wordt door verzoeker voorts in het geheel niet duidelijk gemaakt of aangetoond. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.14. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.15. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...).”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.16. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c) uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Immers, er dient gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald de vonnissen van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 3 maart 2011 en van 18 maart 2013.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de kracht van gewijsde gegane vonnissen van 3 maart 2011 en 18 maart 2013.

Uit het vonnis van 3 maart 2011 blijkt dat u wegens meerdere feiten van diefstal (en poging tot diefstal) veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden (waarvan de tenuitvoerlegging uitgesteld werd voor een periode van 5 jaar met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van negen maanden). De rechter oordeelde: “De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. De omvang van de feiten en de wijze waarop de feiten hebben plaatsgevonden wijst ook op het georganiseerd karakter ervan. Beklaagde is bovendien niet aan zijn proefstuk toe. Hij werd in het verleden correctioneel veroordeeld voor vermogensmisdrijven. Hij schijnt hieruit geen lessen te hebben getrokken.”

Uit het vonnis van 18 maart 2013 blijkt dat u veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal door middel van braak. Uw verzoek een werkstraf op te leggen werd afgewezen omdat de strafrechter van oordeel was dat dat niet van aard zou zijn om u de ernst van de gepleegde feiten te doen inzien.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u zowel op 3 maart 2011 als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 13 september 2016 gehoord voor het Commissariaat-generaal. De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Betreffende uw langdurig verblijf in België – al uw kinderen zijn hier geboren –, betreffende uw wens om hier te blijven wonen onder meer omdat u hier geïntegreerd bent – u heeft werk, u neemt deel aan een ondersteuningsprogramma, u betaalt uw schulden af en legde ter staving hiervan verschillende

documenten neer – (CGVS 13 september 2016, p. 2-4) en betreffende uw door verschillende documenten gestaafe medische problemen – u heeft in België in het verleden kanker gehad en u moet binnenkort nogmaals geopereerd worden (CGVS 13 september 2016, p. 2-3) – kan worden opgemerkt dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat u zowel op 3 maart 2011, als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of het misdrijf waarvoor u veroordeeld bent een ernstig misdrijf betreft. De kwalificatie van de door u gepleegde feiten als ernstig en de veroordeling door een Belgische rechtbank wordt door u echter niet betwist.

Hetzelfde geldt voor het gegeven dat aan u een gunstig advies voor elektronisch toezicht werd toegekend en dat er geen indicaties zijn dat u sinds uw vrijlating uit de gevangenis nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd, zoals uit de door u en uw advocaat neergelegde stukken uitvoerig blijkt. Elektronisch toezicht betreft bovendien een gunstmaatregel waar Belgische gedetineerden van kunnen genieten en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensemuren. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit het loutere feit dat u onder elektronisch toezicht staat kan overigens niet worden afgeleid dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. U staat immers nog steeds onder de strikte controle van de overheid.

U verklaarde tot slot nog steeds niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat u vreest bij terugkeer naar Kosovo door de Albanese meerderheid aangepakt te zullen worden. U bent immers Rom (CGVS 13 september 2016, p. 2). Dit gegeven op zich werpt echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd in België voor een ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus wettigen.”

Verzoeker slaagt er, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Met zijn loutere herhaling van de reeds door hem aangehaalde persoonlijke omstandigheden, omstandigheden ter staving waarvan hij opnieuw een aantal documenten neerlegt, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze omstandigheden gedane vaststellingen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, doet noch het gegeven dat verzoeker medische problemen kent, noch zijn verblijf, verankering en inburgering in België en zijn (verbeterde) gedrag alhier na de veroordelingen, noch de informatie inzake zijn strafuitvoering en het verlenen van de gunstmaatregel van elektronisch toezicht, afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zich in het verleden meermaals heeft bezondigd aan en werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Dit laatste blijkt genoegzaam uit de stukken opgenomen in het dossier en uit de inhoud van de bestreden motieven. De door verzoeker opgeworpen elementen zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van het onderdeel van de bestreden beslissing dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus behelst. Geen van deze elementen doet immers afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker op grond van de voormelde zware feiten meermaals werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf.

In zoverre verzoeker heden daarnaast lijkt te willen aantonen dat de veelheid aan door hem gepleegde vermogensmisdrijven, verkeersdelicten, zware diefstallen en pogingen tot dergelijke diefstallen hem omwille van een aantal factoren – zijn gezondheid, intelligentie, oorlogsverleden, overlevingsmentaliteit – individueel niet kunnen worden toegeschreven, kan tot slot worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Dit weerhield de voormelde gerechtelijke instanties er namelijk niet van om hem voor zijn misdrijven weldegelijk verantwoordelijk te stellen, hem meermaals te veroordelen wegens een ernstig misdrijf en daarbij uitdrukkelijk te stellen dat hij had gehandeld met strafbaar opzet. Door het Hof van Beroep werd daarbij in het arrest van 18 maart 2013 bovendien uitdrukkelijk gesteld dat rekening werd gehouden met zowel de aard en de ernst van de feiten als de concrete omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, het strafrechtelijke verleden van verzoeker, verzoekers aandeel in de feiten, verzoekers persoonlijkheid en verzoekers leeftijd (p.5).

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

3.17. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing geen advies in de voormelde zin zou bevatten, mist, blijkens een eenvoudige lezing van deze beslissing vooreerst kennelijk feitelijke grondslag.

Waar verzoeker dit advies inhoudelijk tracht te ondergraven en andermaal alludeert op zijn vrees ten aanzien van de Albanezen in zijn regio, dient voorts te worden opgemerkt dat rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende stelt:

“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling” (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure dan ook niet aanvechtbaar.

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Verzoeker is gehouden om eventuele nieuwe elementen dienaangaande kenbaar te maken via de geëigende procedure, zijnde een nieuw verzoek om internationale bescherming.

3.18. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.19. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT